

BOG

VIVIAN (/BOEGER/VIVIAN)

Af Christina Hesselholdt (/forfattere/christina-hesselholdt) (2016)

LÅN PÅ BIBLIOTEKET ([HTTPS://BIBLIOTEK.DK/DA/SEARCH/WORK/?FRAGMENT=CONTENT&SEARCH_BLOCK_FORM=870970-](https://bibliotek.dk/da/search/work/?fragment=content&search_block_form=870970-)

BASIS%3A52586100)

Log ind (/user/login?destination=/boeger/vivian) for at anmelde

Facebook (<http://www.facebook.com/share.php?>

[u=https://litteratursiden.dk/boeger/vivian&title=Vivian](https://litteratursiden.dk/boeger/vivian&title=Vivian))

Tweet (<https://twitter.com/intent/tweet?>

[url=https://litteratursiden.dk/boeger/vivian&status=Vivian](https://litteratursiden.dk/boeger/vivian&status=Vivian)

[+https://litteratursiden.dk/boeger/vivian](https://litteratursiden.dk/boeger/vivian))

Den 30 november får Christina Hesselholdt overrakt Det danske Akademis store pris. Hun giver i sin seneste roman 'Vivian' et fragmenteret indblik i den amerikanske gadefotograf Vivian Maiers liv og balancerer på en knivsæg mellem virkelighed og fiktion.

TAGS: **BIOGRAFISKE ROMANER (/TAXONOMY/TERM/1059)** **FOTOGRAFER (/TAXONOMY/TERM/3391)**

ANMELDELSE

(/users/line-hoffgaard)

Af Line Hoffgaard (/users/line-hoffgaard)

Skribent
03 okt.16

Hesselholdt giver i denne suverænt velskrevne biografiske roman et fragmenteret indblik i den amerikanske gadefotografers liv og balancerer på en knivsæg mellem virkelighed og fiktion.

Vivian Maier (1926-2009) blev oprindeligt født i Frankrig og ernærede sig som barnepige for velhavende amerikanske familier i Chicago og New York fra 1950'erne og frem. Hun blev aldrig gift, men følte sig aldrig rigtig alene, når hun havde sit Rolleiflex (et kamera) ved sin side. Og det blev brugt flittigt, idet Vivian tog mange tusinde fotografier af mennesker fra alle samfundslag på byens gader. Christina Hesselholdts portræt af Vivian Maier giver et fragmenteret indblik i en anonym kvindes liv, hvis skæbne og værk senere er blevet genstand for stor interesse på grund af en række kasser med negativer, der pludselig dukkede op.

Vivian fremstilles på ingen måde rosenrødt, men nærmere som en usentimental, støj, sandfærdig og til tider hård barnepige. På den ene side er hun glad for at

passe børn: Et sted opfordrer hun et af børnene til at finde noget at være glad for indeni sig selv og udfolde den følelse til at omslutte hele sit væsen, mens hun på et andet tidspunkt tvangsfordrer barnet, fordi hun ikke har tålmodighed til at vente på, at barnet bliver færdigt med at spise, så de kan komme ud på gaderne og fotografere.

På et tidspunkt kommer familien Rice (opdigtet navn) i et ubevogtet øjeblik til at driste sig ind på Vivians værelse og bliver chokerede over at opdage, at hun har gemt flere års aviser på værelset og lider af en art samlermani. Det mærkeligste er måske, at Vivian sjældent fremkaldte eller viste sine fotografier til andre, og hun spurgte ikke folk om lov, når hun ville fotografere dem: "Nogle kan lide at blive taget, andre kan ikke. Mange opdager det slet ikke. Men jeg tager dem hvad enten de bryder sig om det eller ej".

Der skiftes hurtigt mellem fortælevinkler og situationer. Udover Vivian selv fortæller også menneskene omkring hende historien: Ellen, som Vivian er barnepige for, Ellens forældre, Vivians egen mor m.fl. ligesom en markant fortæller ofte blander sig og forklarer tingenes sammenhæng eller historiske omstændigheder. Nogle gange er det næsten som om, fortælleren har en indre dialog med disse personer. Denne måde at udfolde historien på, giver læseren en stemning af nærmest at være tilskuer til en dokumentarisk film. Det føles næsten som om fortælleren er i gang med at researche Vivians liv og nogle gange har stillet et spørgsmål, menneskene omkring Vivian svarer på, fx som Ellen: "Jeg troede ikke hun var Mary Poppins, hun har ingen paraply. Hun går meget hurtigt og svinger med armene, jeg skal passe på ikke at få en arm i hovedet". Et andet sted spørger fortælleren Vivian direkte: "Der var uindløste checks for tusinder af dollars, hvorfor indløste du dem aldrig?", hvorefter synsvinklen skifter til Vivian, som svarer: "Jeg gemte dem til svære tider".

Vivian Maier forbliver lidt af et mysterium med alle disse stemmer, som tilsammen danner et fragmenteret og sporadisk indblik i Vivians liv og det efterlader læseren sulten efter mere. Hvor meget der bygger på faktuelle begivenheder, og hvor meget der er fiktion, virker som en bevidst strategi i Hesselholdts suverænt vellykkede projekt. Fortælleren (og Hesselholdt) leger med læseren og balancerer på en knivsæg mellem virkelighed og fiktion ved både at indflette historiske begivenheder og samtidig opdigte situationer baseret på vidneberetninger, ligesom der flere gange hentydes til, at fortælleren her i nutiden er i gang med at skrive om Maiers liv.

Efter at have læst romanen fik jeg lyst til at se nogle af Maiers fotografier og heldigvis er Internettet fuld af hendes værker. Jeg kunne hurtigt genkende to fotos, som omtales i romanen: Et foto hvor hun selv er kommet med i billedet, da motivet er en mand, der står med et spejl og et andet fotografi med to kvinder med rævepels om skulderen. Det var en ganske forunderlig følelse at få sat billede på en fiktiv fortælling om et menneske, der har eksisteret. Det er nærliggende at ønske sig, at Hesselholdt havde indvævet fotografier i historien men på den anden side så giver Hesselholdts punktnedslag i situationer og stemninger plads til, at læseren selv kan fremkalde billeder på nethinden. Hermed en opfordring til at google Maiers fotografier, efter du har læst denne fremragende roman.

ANALYSE

